

REVISTA

ARTISTES GRANOLLERINS

Josep M.ª Ruera

Si he d'ésser franc, feia temps que cercava una ocasió per a parlar de Josep M.ª Ruera. Sempre és un motiu de joia parlar dels amics i molt més quan aquests amics — com en el present cas — poden celebrar ja la revetlla confiats en la festa que els espera l'endemà. Després d'aquestes llargues nits angunioses i punyents de laboriosa creació artística, el nostre amic pot reposar joiosament — suposo jo — tot esperant el dia de l'estrena de la seva obra simfònica, en el concert internacional de música moderna que es celebrarà aviat a Barcelona.

Hi ha moltes maneres de parlar d'un artista. I quan amb aquest artista ens lliga una amistat personal, encara més, perquè és molt més fàcil conèixer-ne nous aspectes. Però el nostre intent — profans que som en matèria musical — era parlar sinó ben bé de Josep M.ª Ruera compositor, de Josep M.ª Ruera artista, la qual cosa ja no requereix l'especialitat estricta!

Se m'ha titllat alguna vegada aquí mateix d'ésser poc flexible, en els meus judicis, però pensant amb Josep M.ª Ruera, se m'ha acudit sempre, i no se m'acudeix altra cosa malgrat les lloances i la popularitat de tots els altres artistes, que ell ha estat, és categòricament, el primer artista granollerí. I aquesta jerarquia, jo crec que avui molt pocs li regatejaran.

A mi em sembla que aquí a Granollers —i permeteu-me el parèntesi— hem donat una mica massa d'importància al virtuosisme, a l'ofici, en una paraula, a l'executant, donant-ne, en canvi, molt poca al compositor, al veritable creador. I amb això no intento pas regatejar cap mèrit a ningú, sinó solament establir una escala de valors. Probablement una de les causes principals és aquesta calamitat pública anomenada Jazz-band.

Josep M.ª Ruera, amb una modèstia exemplar, ha assistit a totes les glorificacions dels sub-artistes i ni tan sols ha

semblat demanar que li reservessin un lloc. I aquesta modèstia, potser comprensible en altra gent, ja té una mica més de mèrit en un artista com ell.

Jo, que ja he començat a tenir una mica d'experiència en el tracte amb els joves, sé el que representa estar hores i ho-

JOSEP M.ª RUERA

res escoltant les angúnies, els trasbalsos, les lamentacions, els entusiasmes o senzillament les llaunes d'aquest ram tan heterogeni i tan mal avingut... Això és una cosa que no falla: tothom qui hagi tingut la sort o la dissort de tenir tractes amb un artista, sap el que és fer d'escoltador atent o bé de confessor i testimoni de tota mena de malvestats. No s'hi pot fer més, ho porten a la massa de la sang.

Josep M.ª Ruera, però, en aquest cas i en molts altres que l'honoren, és una magnífica excepció. Probablement és un dels pocs casos d'amics, que he observat, que deliberament o inconscientment —i si fos això darrer encara tindria més mèrit— porta una conversa a parlar de les coses que sap que interessin personalment al company. Generalment ja de temps, sempre que ens trobem, el nostre diàleg comença invariablement així: «Què tal, Ruera; què escrius?» I ell: «Què pintes, ara?» Però al cap d'una estona, no sé com, que

ja em trobo fent la cotorra, parlant de pintura. Naturalment, després de l'observació, giro intencionadament la conversa vers altres viaranyes. Però el fet és aquest: amb En Ruera, si hom es distreu, és capaç d'explicar-li tota la seva vida i miracles, perquè ell us escoltarà embadalit. I això, que segons com, podria semblar poca personalitat per part seva, no és res menys que una gran i desinteressada gentilesa que us fa, perquè en les poques vegades que haureu tingut l'avinentesa d'escoltar les seves inquietuds i els seus projectes, llavors us adonareu de la mena de foc que crema per dins aquest home cordial i senzill, la figura del qual, tan deliciosament anacrònica, sembla escapada d'un saló del vuitcents o d'una pintura d'aquells mestres holandesos que es complaïen a pintar les gràcies de la vida domèstica, amb aquells pares patriarcals, carregats de criatures...

Tots ja sabem que En Ruera té una magnífica veu de regador. Doncs, bé: jo recordo, ja fa temps, que una vegada va voler obsequiar un amic comú, amb un petit recital d'obres seves. En aquest recital va cantar, acompanyant-se ell mateix al piano, una de les seves cançonetes més populars, la qual molts artistes han cantat públicament. D'aquesta vetllada —que potser ell ni s'en recorda— jo

guardo en el pensament aquesta cançó amb un esborronament singular, com un dels records més grats de la infància i sé que llavors em produí una emoció ben diferent de totes les altres vegades. Això és un exemple, com tants s'en podrien explicar de la seva sensible personalitat. Després m'ha vagat d'endevinar i constatar en ell, matèria i flama d'un gran artista. I, cosa paradoxal! tots els músics que jo he preguntat pel talent d'En Ruera —i que potser són tots els que conec— tots, absolutament tots, me n'han parlat amb una admiració i un respecte profundíssims.

I això, em penso, que és una de les coses que pot omplernar més de joia a un home, que de l'art n'ha fet objecte de la seva vida.

FRANCESC SERRA

Anuncieu a "LA GRALLA"

LLEGIU "LA GRALLA"